

Sygn. akt III CSK 185/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi J.P.

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem

Sądu Rejonowego w N.

z dnia 18 stycznia 2011 r. o sygn. akt I Ns (...)

z wniosku R. B.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty N., E.A., A.P., I.P. i S. P.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy R.B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) orzeka, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do uchybień postępowania przed Sądem drugiej instancji związanych z wydaniem przez Sąd pierwszej instancji na posiedzeniu niejawnym postanowienia z dnia 8 lipca 2016 r. uzupełniającego postanowienie z dnia 15 czerwca 2016 r. przez wpisanie nabycia przez Z.P. zasiedzenia nieruchomości w ½ części. Ma rację skarżący, że apelacją zaskarżył oba postanowienia, zaś Sąd drugiej instancji rozpoznał apelację tylko w zakresie zaskarżenia postanowienia z dnia 15 czerwca 2016 r. Z uwagi jednak na brak orzeczenia Sądu drugiej instancji w tym zakresie, czy to o charakterze merytorycznym, czy formalnym, również z przyczyny nie złożenia wniosku o uzupełnienie zaskarżonego postanowienia, brak jest podstaw do rozważenia okoliczności wskazanych przez skarżącego w ramach wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumenty zmierzające natomiast do zakwestionowania dokonanych ustaleń faktycznych i oceny dowodów nie mogą być skuteczne, jako niedopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. z uwagi na zakaz oparcia skargi kasacyjnej na takich zarzutach, zwłaszcza że skarżący nie kwalifikuje ich pod względem prawnym przez wskazanie konkretnych przepisów postępowania. W pozostałym zakresie poza jednozdaniowym twierdzeniem o wadliwej ocenie prawnej naruszającej art. 172 w zw. z 336 k.c. i oczywiście błędnym twierdzeniem o niedopuszczalności kontroli w postępowaniu odwoławczym dopuszczalności wznowienia postępowania, skoro skarżący w swej

apelacji dopuszczalność tę kwestionował, wniosek nie zawiera żadnych wywodów na uzasadnienie powołanej przesłanki.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Szczegółowa analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącego nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw od odstąpienia od wyrażonej w nim zasady.